

[Sigsgaard.]

tere for en sådan, og den ene grund, jeg kan se, er, at man gør det for at varetage de største grundejeres interesser.

Det bliver svært for kommunerne at bruge loven. De mangler simpelt hen penge. Diskontoforhøjelsen har, som man ved, gjort tilværelsen meget svær for kommunerne. Videre varer det temmelig mange år, før de får nogen penge fra frigørelsesafgiften, og endelig for det tredje er der meget begrænsede midler i boligfonden. Der er altså mange grunde til, at loven bliver alt for lidt værd for kommunerne, økonomiske og andre grunde, og loven bliver — det er min påstand, som jeg har forsøgt at dokumentere her — bevidst gjort ineffektiv af regeringspartierne. Alle deres bestræbelser, så vidt man som udenforstående kan læse udvalgsbetænkningen, har gået ud på at gøre denne lov ineffektiv, og det vil vi i VS selvfølgelig ikke være med til.

Jeg skal for en ordens skyld understrege, at vi er enige med de radikale om, at al byjord efterhånden burde overgå i offentlig eje. Det sagde de radikale utroligt nok, da vi behandlede lovforslaget første gang, men det har ikke skinnet ret meget igennem under udvalgsbehandlingen.

Når alt det er sagt, står det tilbage at diskutere, hvad der skal ske med den jord, som kommunerne nu overtager efter loven, for det kan jo være, at det trods alt bliver enkelte stumper rundt omkring. Skal den sælges? Skal den sælges med tilbagekøbsret? Skal den eventuelt lejes ud — det sidste ville jo være tiltalende.

For en række år siden blev der af den daværende regering nedsat et hurtigarbejdende udvalg til at undersøge, om kommunerne havde lov til at leje ud. Dette hurtigarbejdende embedsmandsudvalg sidder stadig væk og har nu slidt i flere år. Det må være et kæmpekompleks, man dér undersøger. Jeg har ikke kunnet få at vide, hvor mange møder dette udvalg egentlig har holdt, og man kunne have en mistanke om, at det simpelt hen har syltet sagen. Men da jeg ved første behandling den 15. april i år, for jeg ved ikke hvilken gang, mindede ministeren om, at der altså var et sådant udvalg, og om det snart kunne tænkes at barsle, sagde ministeren, at ud-

valget faktisk arbejdede, men at det ikke var færdigt med sit arbejde. Nu vil jeg gerne spørge igen i dag: hvornår ventes det udvalg at være færdigt? En konkret oplysning vil jeg meget gerne have, og den kan jeg få, for jeg ved, ministeren har embedsmænd til stede her i salen. Hvor mange møder har dette udvalg holdt, siden jeg spurgte sidste gang den 15. april i år? Nu kan ministeren sige, at det ved han ikke, men han kan altså få oplysningen i løbet af nogle sekunder, det ved jeg. Derfor er det rimeligt, at vi får det svar, så vi prøver at sikre os, at vi ikke har et sylteudvalg siddende. Der er nemlig den alvorlige hage ved det, at medens dette udvalg sidder og sylter sagen, er kommunerne rundt omkring nødt til at sælge den jord, som de ellers gerne ville have lejet ud for at have en vis kontrol med den om 50 år og om 100 år, hvor behovene for jord til fællesskabsformål sikkert vil være endnu større end i dag. Det er derfor en ret alvorlig sag, og derfor beder jeg om svar på spørgsmålene: hvor mange møder har der været holdt siden 15. april, og hvornår regner ministeren med at udvalget er færdigt?

Jeg skal ikke sige mere i denne sag, kun lige gentage, at vi altså desværre ikke kan stemme for lovforslaget, som det foreligger.

Kai Moltke: Det er fra flere sider blevet fremhævet, at der her i alle tilfælde skulle ligge et fremskridt i forhold til den hidtil gældende lovgivning, og det kan vel ikke nægtes, men fremskridtet kan være større eller mindre, og jeg vil nærmest karakterisere det som et utilstrækkeligt hanefjed i en ønskværdig retning; længere kan jeg for mit vedkommende ikke strække mig.

Dernæst til nogle af de ganske iøjnefaldende mangler, som findes i dette forslag til lov om tilbudspligt. Som det er blevet fremhævet, er der først spørgsmålet om tilbudspligten over for kommunerne. Det kan lyde meget udmærket, men her opstår imidlertid et andet spørgsmål, som også har fået mig til at foretrække, at man havde foreslået en klar ekspropriationsparagraf til boligformål. Det er i virkeligheden spørgsmålet om, hvorvidt de samfundsskabte værdier skal indkasseres af private eller tilfalde det offentlige. Nu ved jeg, det er et juridisk spørgsmål, et juridisk spørgsmål,